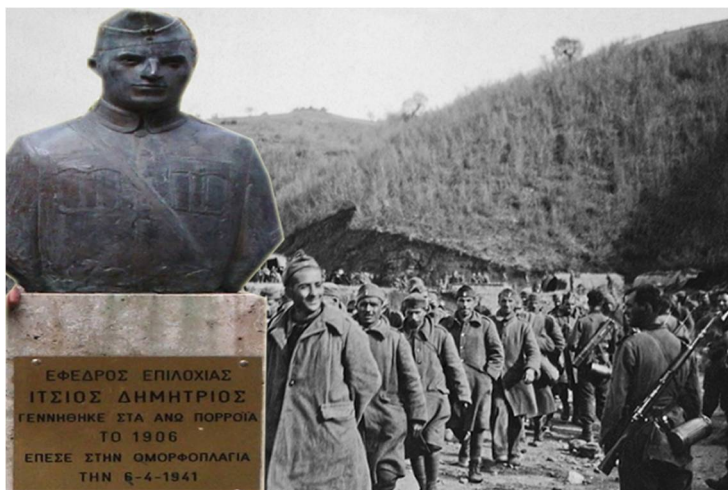

Η πρώτη εν ψυχρώ εκτέλεση των κατακτητών Γερμανών. «Ο ηρωικός έφεδρος Λοχίας Δημήτριος Ίτσιος».

Σύνταξη – επιμέλεια

Ευάγγελος Μαυρογόνατος

(Κιλκίς, 1 Απριλίου 2021)

Ο Δημήτριος Ίτσιος γεννήθηκε το 1906 στην ακόμα σκλαβωμένη τότε Μακεδονία από Βλάχους γονείς.

Εικόνα 1 Άνω Πορόια Σερρών

Με την κήρυξη του Δευτέρου Παγκοσμίου πολέμου επιστρατεύθηκε ως έφεδρος Λοχίας και υπηρετούσε στο Μπέλες, πάνω από το χωριό του, τα Άνω Πορόια Σερρών.

Στην κορυφογραμμή του Μπέλες ήταν στημένα τα πρώτα πρόχειρα φυλάκια προκάλυψης της «γραμμής Μεταξά».

Λίγο πιο κάτω, σε απόσταση περίπου δύο χιλιομέτρων από την οροθετική γραμμή, βρίσκονταν τα εννέα σκυρόδετα ελληνικά πυροβολεία, στημένα κατά μήκος της δεύτερης αμυντικής γραμμής.

Οι υπερασπιστές των πυροβολείων είχαν εντολή να αμυνθούν ώσπου ο στρατός του υποτομέα Ροδοπόλεως να συμπυχθεί χωρίς απώλειες προς τα Κρούσια κι αμέσως μετά, να εγκα-

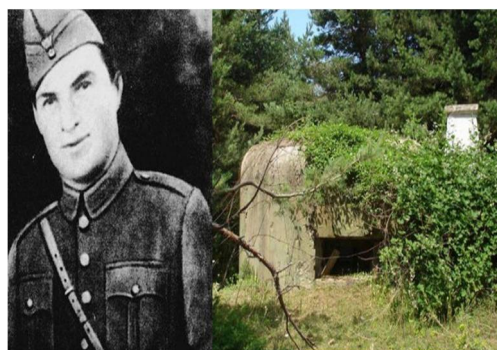

Εικόνα 2 "Γραμμή Μεταξά"

ταλείψουν κι αυτοί τις θέσεις τους με κανονική υποχώρηση, έχοντας ως πλεονέκτημα την άριστη γνώση της περιοχής. Κατά την εισβολή των Γερμανών στο Μπέλες, στις 6 Απριλίου 1941, ο έφεδρος Λοχίας Ίτσιος βρέθηκε να είναι επικεφαλής του Πολυβολείου Π8.

Ξημέρωσε... με καντό μολύβι...

Είναι 5:15' 6 Απριλίου 1941 το ξημέρωμα, όταν ψηλά στην «Ομορφοπλαγιά» του Μπέλες η πιο τέλεια πολεμική μηχανή της εποχής αρχίζει το καταστροφικό της έργο.

Εικόνα 3 Έφεδρος Λοχίας Ίτσιος πολυβολείο Π8

Εικόνα 4 "Ομορφοπλαγιά Μπέλες"

Το πρώιμο γλυκοχάραμα έρχεται συντροφευμένο από ομοβροντίες Γερμανικών πυροβόλων, όλμων και πολυβόλων.

Αρχίζει η επίθεση. Οι υπερασπιστές της προκάλυψης ανταπαντούν.

Τα μάτια του Ίτσιου και των συντρόφων του κατακόκκινα απ' την ολονύχτια αγρυπνία ερευνούν πόντο - πόντο το έδαφος μπροστά τους. Με το δάχτυλο στην σκανδάλη είναι έτοιμοι να αντιτάξουν σκληρή αντίσταση στην ιταμή επίθεση.

Η προκάλυψη αντιστέκεται ηρωικά.

Ο ήλιος, στις πλαγιές του Μπέλες, αρχίζει σιγά - σιγά το καθημερινό του ανηφόρισμα.

Κάποια στιγμή ακούγεται βόμβος αεροπλάνων. Τρία ή τέσσερα «στούκας» πλησιάζουν την περιοχή και ξερνούν σίδηρο και φωτιά.

Εικόνα 5 Γερμανικά Στούκας

Στη σφοδρότητα των επίγειων και ουράνιων επιθέσεων δεν αντέχει άλλο η προκάλυψη.

Αναδιπλώνονται οι υπερασπιστές της πρώτης γραμμής.

Έρχεται η σειρά των πολυβολείων. Θερίζουν τα πολυβόλα τους. Ατσάλινοι οι υπερασπιστές τους καθηλώνουν τους Γερμανούς.

Τα αεροπλάνα βουτούν και ξαναβουτούν με λύσσα σκορπώντας φωτιά και όλεθρο. Τα οχυρά αντιστέκονται.

Οι υπερασπιστές των πολυβολείων ποτίζουν με το αίμα τους τα ιερά χώματα της γενέθλιας γης.

Σταδιακά τα ελληνικά πυροβολεία Π3, Π4, Π5 και Π9, σιγούν. Ακολουθεί το Π6 που, περικυκλωμένο από τον εχθρό, έπειτα από σθεναρή αντίσταση, καταλαμβάνεται το μεσημέρι...

Τα πυροβολεία Π7 και Π8, όμως, συνεχίζουν να μάχονται. Μέσα βρίσκονται Έλληνες με ψυχή, θρεμμένοι με τα ιδεώδη της ελευθερίας, με τα ιδανικά της αυτοθυσίας.

Έλληνες, που δε διαπραγματεύονται ούτε μια σπιθαμή ελληνικής γης... Γνωρίζουν πως δεν υπάρχει ελπίδα γι' αυτούς. Αλλά, δεν τους νοιάζει.

Εικόνα 6 Πολυβολείο "ομορφοπλαγιάς" Μπέλες

Το πυροβολείο Π8, έχει στη διάθεσή του 38.000 φυσίγγια, που οι υπερασπιστές του είναι διατεθειμένοι να τα «ξοδέψουν» με τη «δέουσα τσιγκουνιά».

Η διαταγή του ήρωα

Κάποια στιγμή ο λοχίας Ίτσιος βλέποντας το μάταιο της θυσίας, διατάζει τους στρατιώτες της

μονάδας του να εγκαταλείψουν το Π8.

Ο ίδιος θα μείνει και θα προσπαθήσει να εξοντώσει μόνος του τους Γερμανούς εισβολείς. Μερικοί υπακούουν.

Οι Ανωπορογιώτες όμως μένουν. Φίλοι και σύντροφοι στις δουλειές και στα γλέντια στο χωριό. Πιστοί συμμαχητές του τώρα στο Π8, στην απόφασή του για αντίσταση μέχρις εσχάτων, στη θυσία.

Μεθυσμένος ο Ίτσιος από τους καπνούς και τη βαριά μυρωδιά της μπαρούτης, αλλά και σε κατάσταση έκστασης, αποκρούει με το πολυβόλο του τις λυσσασμένες απόπειρες των Γερμανών για κατάληψη του οχυρού του.

Γυαλίζουν τα κράνη των σκοτωμένων Γερμανών στρατιωτών της Βέρμαχτ στον απριλιάτικο ήλιο. Οι επιθέσεις συνεχίζονται, πληθαίνουν, σκληραίνουν. Μα ο Ίτσιος δεν σταματά με το πολυβόλο του να σκορπά τον όλεθρο και το θάνατο στο Γερμανό εισβολέα.

Όσο πιο πολύ κρατήσει στο μετερίζι του, τόσο πιο ασφαλής θα γίνει η υποχώρηση των άλλων προς τα Κρούσια. Ούτε σκέψη για τη δική του σωτηρία με φυγή.

Γιατί αυτός δεν κίότρεπε λεπτό... Η καρδιά του χτυπούσε για τα «αδέρφια» του! Πολεμούσε για όλους τους Έλληνες. Ένας για όλους!

Νεκρό το τηλέφωνο

Η χαρά της θυσίας για την πατρίδα δίνει φτερά στην ψυχή, στα χέρια, στο πολυβόλο του λοχία.

Οι άδειοι κάλυκες γεμίζουν τον ελεύθερο χώρο του πολυβολείου.

Το τηλέφωνο με τη Διοίκηση από ώρα έχει σιγήσει. Κάποια στιγμή τελειώνουν τα πυρομαχικά.

Αμέσως μετά ακολουθεί μια αλλόκοτη σιωπή. Οι Γερμανοί λουφάρουν. Αυτό φαίνεται, περίμεναν. Το τελείωμα των φυσιγγιών.

Ο Λοχίας με τους συντρόφους του γνωρίζουν πως έπραξαν το καθήκον τους. Πολέμησαν για την πατρίδα, για τις οικογένειές τους, τους φίλους τους. Ξέρουν πως μάλλον δεν θα ξαναδούν ποτέ τους δικούς τους ανθρώπους, για τους οποίους υπεραμύνθηκαν.

Με δυσκολία ανοίγουν τη βαριά σιδερόπορτα του φρουρίου τους. Τα άδεια φυσιγγια την έχουν φρακάρει.

Σε λίγο βρίσκονται έξω. Στο γεμάτο από καπνούς, μυρωδιά μπαρούτης και θάνατο αέρα του βουνού.

Είναι προχωρημένο απόγευμα. Κράτησαν για καλά. Στην κατάσταση αυτή - μισοζαλισμένοι και ιδρωμένοι από την περίεργη σιωπή - ούτε που κατάλαβαν την περικύκλωσή τους, άοπλοι αυτοί, από ομάδα Γερμανών.

Άπταιστα ελληνικά ο Ναζί

Ο επικεφαλής αξιωματικός σε άπταιστα ελληνικά διατάσσει να παρουσιαστεί ο αρχηγός του φρουρίου Π8.

Η σκηνή που ακολουθεί, ζωντανεύει, χωρίς υπερβολή, την Αλαμάνα με το Διάκο της πάνω στα Μακεδονικά βουνά.

Ευθυτενής, με αγέρωχη αξιοπρέπεια χωρίς ίχνος πρόκλησης και ανόητης επίδειξης, κάνει ο Ίτσιος δυο - τρία βήματα μπροστά, χαιρετά στρατιωτικά το Γερμανό αξιωματικό και με σταθερή φωνή αναφέρει:

- Ίτσιος Δημήτριος, Λοχίας Πεζικού.

Εαφνιάζεται ο άλλος. Στα μάτια του εύκολα θα μπορούσε να διακρίνει κανείς το θαυμασμό του για το παλληκάρι.

- Συγχαρητήρια λοχία. Με τη γενναιότητά σου ζωντάνεψες εδώ πάνω, σε τούτα τα βουνά, την πανάρχαια ιστορία των προγόνων σου.

Αμέσως μετά του κάνει νεύμα να τον ακολουθήσει. Τον οδηγεί στο ξέφωτο μπροστά από το πολυβολείο, και δείχνοντας του τις δεκάδες των πτωμάτων των στρατιωτών του - πάνω από 200 κατά έγκυρη εκτίμηση - του λέει:

- Αυτό που βλέπεις λοχία είναι έργο δικό σου.

Ο Ίτσιος γαλήνιος σαν όλους τους πραγματικούς ήρωες απαντά λακωνικά:

- Έπραξα το καθήκον μου.

- Εσύ έπραξες το καθήκον σου. Τώρα η σειρά μου να «εκτελέσω» κι εγώ το δικό μου καθήκον.

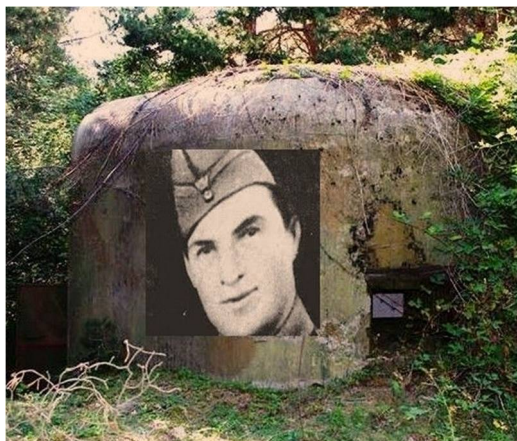

Και μπροστά στα έκπληκτα μάτια των Ελλήνων και Γερμανών στρατιωτών, βγάζει το πιστόλι του και στυλώνοντάς το στον κρόταφο του παλληκαριού τον εκτελεί εν ψυχρώ.

Η πρώτη εν ψυχρώ εκτέλεση

Πέφτει άψυχο το παλληκάρι στα πόδια του εκτελεστή του.

Μια αυλακιά άλικο αίμα πνίγει τα πρώτα αγριολούλουδα της «Ομορφοπλαγιάς» σημαδεύοντας τα όρια της γενναιότητας της πατριδολατρίας και της θυσίας από τη μια και της βαρβαρότητας, του φασισμού και της απανθρωπιάς από την άλλη. Ψυχρή, εγκληματική δολοφονία!

Ο Γερμανός ήξερε καλά πως τη στιγμή εκείνη, διέπραττε ένα έγκλημα πολέμου, μια στυγνή κι αποτρόπαια δολοφονία, μπροστά στα απορημένα βλέμματα των δικών του στρατιωτών και στα γεμάτα πίκρα και αγανάκτηση βλέμματα των συμπολεμιστών του Ίτσιου.

Επειδή, ο Λοχίας τους, δεν έπεσε. Δολοφονήθηκε εν ψυχρώ. Έφυγε από τη ζωή άδικα, μια όμορφη Απριλιάτικη ημέρα στην καρδιά της άνοιξης...

Η θυσία του έχει καταγραφεί σε σχετική πολεμική έκθεση του 111/70 τάγματος Πεζικού, όπου μεταξύ των άλλων, αναφέρονται:

«...ο γενναίος Ίτσιος Δημήτριος με το σκληρό θάνατό του θα εισέλθει στο πάνθεον των ηρώων και η ιστορία θα αναγράφει το όνομά του προς παραδειγματισμό των επερχόμενων γενεών...»

Όταν πήγε η γυναίκα του

Το πτώμα του, μαζί με αυτά των άλλων συμπολεμιστών του, ετάφη στην Ομορφοπλαγιά.

Το 1946, η σύζυγός του, Άννα, μαζί με άλλους συγχωριανούς, ξέθαψαν και μετέφεραν τα οστά του και των άλλων πεσόντων στο Ηρώο του χωριού Άνω Πορόια.

Είναι η χρονιά που απονέμεται μεταθανάτια στο Λοχία ο βαθμός του Επιλοχία και το Αργυρό Αριστείο Ανδρείας για τη γενναιότητα και το θάρρος του.

Πολλά χρόνια μετά στήνεται στην «Ομορφοπλαγιά» και κοντά στο θρυλικό πλέον Π8 αναμνηστική στήλη, το δε στρατόπεδο που υπάρχει στο χώρο της θυσίας του ονομάζεται **«Στρατόπεδο Ίτσιου»**.

Στις 10 Αυγούστου 1980, σε επίσημη τελετή γίνονται τα αποκαλυπτήρια της γλυπτικής σύνθεσης της κεντρικής πλατείας του χωριού Άνω Πορόια.

Σήμερα, επίκαιρα όσο ποτέ, ο ήρωας Δημήτριος Ίτσιος βροντοφωνάζει με τη χάλκινη σιωπή της προτομής του από την κεντρική πλατεία του Μακεδονίτικου κεφαλοχωριού, σε απόσταση αναπνοής από τα συμβατικά σύνορα

του ασύνορου Ελληνισμού, ότι τα κόκκαλα των παλαιών και νέων Μακεδόνων ηρώων τσακίζουν αλύπητα τα βέβηλα χέρια φίλων και εχθρών, για όποια απόπειρα κατήλευσης της Ελληνικής ιστορίας.

- Ύψιος Δημήτριος του Ευσταθίου...

- Παρών!

«Η νεκροί μας όταν τους λησμονούμε, τότε μόνο πεθαίνουν.»

ΑΙΩΝΙΑ ΣΟΥ Η ΜΝΗΜΗ!

ΠΗΓΕΣ:

- Δ.Ι.Σ. Επίτομη Ιστορία Ελληνοϊταλικού & Ελληνογερμανικού Πολέμου 1940 - 1941
- Βικιπαίδεια
- Ιστοσελίδα «Οχυρό Ρούπελ»
- Φωτογραφικό υλικό από διαδίκτυο